

глада, кой-то мѣжилъ Новгородъ, той направилъ отъ собственныя си имотъ четыре сиропиталища, и сякой день хранилъ въ двора си осыромашелыя народъ. А кога-то съврѣменно съ него ся подигнѣла тамъ буна-та, той скрылъ въ палаты-ты си войводѣ-тѣ на княза Хилкова, на излѣзълъ самичкѣ да увѣщава побунены-ты, кой-то го били тѣй злѣ, щото ся прострѣлъ като мѣртвѣвъ на площъ-тѣ. Едва дышящъ го издигнѣли слугы-ты му отъ тамъ, и при сичкѣ-тѣ си телѣснѣ немощъ, пакъ намѣрилъ въ себе си доста душевны силы, за да служи литургіѣ, и да направи крѣстенъ ходъ прѣзъ онѣзи чаетъ на града, дѣто най-много свирѣлѣла буна-та. А като свѣршилъ литургіѣ-тѣ, не го дострашѣло, да излѣзе още еднажъ, и да иде чякъ въ избѣ-тѣ, дѣто ся събирали смѣтителы-ты, отъ кои-то най-буйни-ти ся поразили отъ пастырекѣ-тѣ му твърдость, и буна-та утихнѣла. Отъ тогава вече царска-та любовь камъ него ся увеличила още повече, та зѣлъ по-часто да го выка въ Москвѣ за съвѣтъ.

Въ управленіе-то на вѣтрешны-ты черковны работы, Никонъ ревностно ся старалъ за благонравіе-то на клера и на свое-то наство, както и за благолѣпіе-то на черковны-ты обряды. Надаренъ съ распалено краснорѣчіе, неуморно проповѣдувалъ изъ черковны-ты, дѣто направилъ великолѣпны снаряды и облѣкла, унищожилъ четеніе-то на два гласа, установилъ по-добъръ рядъ въ Богослуженіе-то, и намѣсто сжществующе-то до тогава не толко сладкозвучно пѣаніе, вѣвелъ друго още по-приятно, кое-то замѣнило стары-ты Грьцкы и Киевскы напѣвы. Най-послѣ по поржчваніе-то на царя той прѣнесълъ и мощы-ты на Св. митрополитъ Филиппа отъ Коловецкыя монастырь въ Москвѣ.

Слѣдъ смѣръ-тѣ пѣжъ на Патриарха Іосифа, царь Алексій Михайловичъ поставилъ на мѣсто-то му, най-тѣсныя свой приятель Никона, съ кого-то ся молилъ, за работы-ты си разсжждавалъ, на трапезѣ-тѣ сядалъ, все заедно: тѣй было то сякой день. Патриархъ-тѣ му крышавалъ дѣца-та, и никоя господарственна работа ся не рѣшявала безъ него, щото и шесть-тѣ години отъ дѣйствително-то негово патриархуваніе были най-блѣскава-та эпоха въ царуваніе-то на Алексія Михайловичъ. Генеалный неговъ умъ и прѣдприимателенъ характеръ нѣсамо одушевили царскыя му съвѣтъ, ами отзвали побѣднѣ славѣ и у съсѣдны-ты държавы. Най-блистателны-ты работы на него врѣмя сж присъединеніе-то на Мало-Россіѣ съ Русско-то царство и първа-та война съ Полшѣ.

И прѣзъ чюмѣ-тѣ, коя-то морила (1651 годинѣ) въ Москвѣ